

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku A.Ż.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia
pozarolniczej działalności gospodarczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 października 2021 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 maja 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz organu rentowego o kwotę
240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 6 maja 2020 r., oddalił apelację A.Ż. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z 3 października 2019 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. z 13 lutego 2019 r., stwierdzającej, że A.Ż. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu i ustalającej jednocześnie podstawę wymiaru składek na powyższe

ubezpieczenia oraz podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy.

Pełnomocnik odwołującego się zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zdaniem skarżącego, ocena Sądu drugiej instancji odnośnie do zadłużenia wnioskodawcy z tytułu składek opierała się na niczym nie potwierdzonym fakcie, że wnioskodawca podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności w spornym okresie. Wyrok Sądu pierwszej instancji dotyczył jedynie ustalenia ustawodawstwa i z niego, jak i zaskarżonej decyzji, nie wynika natomiast, czy na wnioskodawcy ciąży obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej również w okresie późniejszym. W ocenie skarżącego, można uznać, że nie doszło do rozpatrzenia istoty sprawy, co uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do rozpoznania. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., II CSK 611/14, Legalis nr 1430479). Siłą rzeczy tego rodzaju uchybienie nie występuje, jeżeli zarzuca się Sądowi drugiej instancji brak orzeczenia w zakresie

wykraczającym poza przedmiot postępowania. Sprawa dotyczyła problematyki podlegania ubezpieczeniu społecznemu w związku ze zbiegiem tytułów (w kraju i za granicą). W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych oś sporu wyznacza decyzja organu rentowego. Na tym polu nie widać rozdźwięku w tym o czym orzekł pozwany i w tym o czym rozstrzygnęły sądy powszechne. W zasobach argumentacyjnych pojawiał się aspekt rozstrzygnięcia już kwestii właściwego ustawodawstwa (decyzja z 21 marca 2017 r.), w tym także jego oceny przez pryzmat zatrudnienia marginalnego. Warto zauważyć, że kwestia związana z zasadami dotyczącymi podlegania ubezpieczeniu społecznemu, w związku z pracą najemną za granicą (w Słowacji), została ubezpieczonemu wyjaśniona w postanowieniu Sądu Najwyższego z 29 maja 2019 r., II UK 187/18. Z kolei decyzja pozwanego (w odniesieniu do wymiaru składki) uwzględnia potencjalne ulgi, jakie przysługiwały skarżącemu, a zatem i z tego powodu nie widać przesłanek (przepisu nie wskazano) oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.

as